
OSKAR OBSERVERAR

Oskar Sternulf: Sportslig segregation

OSKAR STERNULF
oskarobserverar@gmail.com

Jag började dansa när jag var sex år gammal. Det var i TBV:s lokaler i Karlskrona och min danslärare var Susanne.

Det är en relativt liten stad och var jag den ende killen, som dansade tillsammans med ett 15-tal tjejer. Vi hade otroligt kul och jag minns fortfarande vår första dansuppvisning när vi spelade apor och sprang omkring och killade varandra när refrängen till vår låt drog igång. Åren gick och det var först i de sena tonåren, som jag fick sällskap av en annan kille.

När jag var sex år gammal spelade jag även fotboll. Vi var bara killar. Inget snack om den saken och jag alltid undrar varför det är så?

Nu menar jag inte i synnerhet i Karlskrona, utan mer generellt i Sverige? Varför delar vi upp könen med en gång när det kommer till sport? Jag kan inte köpa argumentet att killar är mer fysiskt starka än tjejer, eftersom det finns många andra egenskaper som tjejer besitter, som killar hade haft nytta av på exempelvis fotbollsplanen. Vi kan alltid lära oss av varandra och det har ingenting med könen att göra. Det handlar snarare om hur vi bemöter varandra. Har vi en schysst attityd på och utanför planen/danslokalen, då tror jag definitivt att vi presterar bättre - oavsett om det handlar om att göra mål eller om vi tävlar om att få högsta poäng i en diskotävling.

Nu var jag visserligen ensam kille när jag dansade och det hade ju inte gått att ha mig i en egen sologrupp, men ser jag på dansskolorna i Göteborg, där de har en stor mix av könen, finns det inte uppdelat kill- och tjejklasser. Oavsett vilken genre av dans (från balett till breakdance) är det alltid blandat med killar och tjejer. Det fungerar väldigt bra och jag har aldrig mött människor, som ser det som något konstigt att ha det så. Varför går det inte att föra över detta arbetssätt inom sporten?

Det talas alltid så mycket om vikten av laganda och samarbete, men det blir nästan ett spel för galleriet när strukturen ser ut som den gör i dagens samhälle. Visst, det har alltid varit så, men det behöver inte betyda att det är ett vinnande konceptet.

Ledorden, som jag nämnde ovan, är otroligt viktiga för att ett lag ska bli sammansvetsat och prestera bra vid tävlingssammanhang, men vad gör de för nytta om inte alla blir inkluderade?

Jag kan förstå att det blir en tydligare satsning när spelarna kommer upp i tonåren och det gäller att ta ställning till om du vill satsa på det som yrke eller bara ha det som hobby. Dessvärre slutar det oftast på ett sätt de blivande yrkesmännen och yrkeskvinnorna satsar mer än helhjärtat, medan suget försvinner för de glada amatörerna. Ska man inte kunna få fortsätta med en sport på sin fritid, utan att känna att man är i vägen för de som verkligen vill satsa? Sport och dans handlar ju mycket om samma sak; passion! Ta inte kål på passionen, utan se till att alla blir inkluderade. Det gäller dessutom inte bara i sport och dans, utan överallt.

Karlskronafödde kulturentreprenören och musikalartisten Oskar Sternulf har ständigt nya projekt på gång. I sina krönikor berättar han om sin vardag och livet bakom kulisserna.